

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 39.

Ellevte Session.

18de Mode.

Mandagen den 9de Januar Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Alberti (fortsat): Hvad nu angaaer de forskjellige Endringsforslag, som jeg har stillet til § 2, saa ere de ganske i samme Aand og udgaae aldeles fra den samme Betragtningssmaaade, som jeg tidligere har fægtet, den nemlig, at vi her i en constitutionel Stat, med en fri Forfatning have den Pligt, fremfor den tidligere Lovgivningsmagt, at sikke Statens Individer, hvad enten de gaae i Kjøle eller i Trøie, hvad enten de gaae med Støvler eller med Træsko, hvad enten de have et fast Hjem eller høre til det Slags, om hvem det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (D. Müller) nys udtalte sig og kaldte Bagabonder — jeg siger, det er den Pligt, vi have, at sikke hvilke som helst Individer, der komme under Tiltale i en Stat med en Grundlov som den danske, saaledes, at de kunne finde Beskyttelse hos de overordnede Domstole; og Beskyttelsen maa være saa meget større, jo lavere Individet staaer i Samfundet; thi kun derved kunne vi tilveiebringe en moralsk Forbedring.

Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgkreds har givet en aldeles vigtig Fremstilling af Forholdet. Han sagde gjenstagne Gange, at det kun var Bagabonder, der fik Tilhold af Politiet; jeg vil ikke urgere hans Ord, jeg vil ikke paastaae, at man ind-

skrænker Tilholdet til Bagabonder, men hvem er det, der for den aller største Deel nu undergives Politiets Tilhold? Det er de Personer, der løslades af Straffeanstalterne, og nu paastaar jeg, at Samfundet er bedst tjent med, at saadanne Individer ikke atter hjemfalde til Straf paa Grund af Løsgængeri, og at det er en meget bedre Forbedringsmaaade at holde disse Individer borte fra Straffeanstalterne og Arresterne — thi Arrest følger steds med, naar et saadant Menneske kommer under Tiltale — end at sætte dem ind i det store Palais paa Bredløselillemark, eller selv om de kun skulle sidde paa Vand og Brød, saaledes som Lovgivningen nu vil bestemme det. I denne Aand tror jeg, vi skulle skrive vore Love, men vi skulle ikke vente paa, at Lovbogscommissionerne blive færdige. Thi hvort længe det kan være, have vi Exemplar nok paa. Der sidder endnu en Commission, som blev nedsat i det Aar 1800, det er 60 Aar siden; den skulde skrive en Politilov, men den faaer vi vist aldrig, uagtet Commissionen, mærkværdig nok, endnu ikke er uddøet. Naar den ærede Justitsminister her i Thinget indbringer et Forslag til en Lempelse af Løsgængeristraffen — og det foreliggende Udkast udtaler den største Fordømmelsesdom, noget Lovudkast kan udtale over den forbigangne Tids Haardhed —, saa siger jeg, at det er Folkethingets Pligt at tage dette Lovudkast i Mildhedens Aand og søge at frembringe en Lov deraf, som paa den ene Side beskytter Samfundet for Løsgængere, og paa den anden Side ikke overantvorder Bagabonder eller hjemløse Personer ubeskyttede til Politimyndigheden. Jeg vil nu spørge de 2 ærede Med-